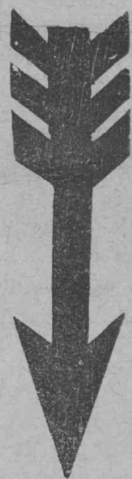
Mikä on ?

Aktivisten

Se on

Aktivistin **ruotsinkielinen** sisarlehti
Ilmestyy ensi vuonna 2 kerta. kuussa

Näytenumero joulukuulla

Katso lähemmin ilmoitusta toisessa paikassa!

Ilkalla on paha omatunto.

Sanotaan, että tätä nykyä on kansanliikkeellä vaikea asema Etelä-Pohjanmaalla, ja että se johtuu siitä järjestelmällisestä kansanliikkeen parjauksesta, jota määrätyllä taholla on milloin kateudesta, milloin näkemyksien puutteesta harjoitettu. Mikä osa tähän Ilkalla on, sen tietää Ilkka itse ja herra Artturi Leinonen, joka on kirjoittanut ylevän ja kehuskelevan romaanin, kyllä aivan oikean, nuijamiesten noususta laillista yhteiskuntaa vastaan oman vapautensa puolustamiseksi. Jos hra L. eläisi 300 vuoden kuluttua, tekisi hän silloin yhtä komean romaanin lapuanliikkeestä. Tätä todistaa se, että nyt kun asiat ovat menneet hyvin, Ilkkakin astuu esiin muka aivan tärkeänä tekijänä tässä kansanliikkeen saavutuksien sarjassa. Nyt täytyy koettaa tyhjästä synnyttää jotain.

Ilkka kirjoittaa: "Opposition merkitys nopeaan vierivissä kansanliikahteluissa on aina tärkeä, se vaikutti tarpeellisena jarruna, ettei syöksytty tienoheen." Kas näin. Ilkassa ovatkin olleet nöörit. Ilman Ilkkaa olisi tässä oltu aivan tienohessa jo aikaa ja kaikki ollut hullusti. Luuleeko Ilkka, ettei muisteta, mitä tämä arvon lehti on näinä merkityksellisinä kuukausina kirjoittanut. Hulikaanisakkia ja puukkojunkkarijoukkoa nämä aktiiviset miehet ovat. Pyytämällä pyysi Leinonen Karhuvainion Esan leveän suun kautta, että lopeta jo Kosolan Viki, heitä takkisi naulaan ja lähde pellollesi työhön. Jutteli vielä sellaisiakin asioita, joita oli Leinoselle noin toverina uskottu. Väkisin koetti saada Kosolan pois joukosta. Puhumattakaan kaikesta muusta rienauksesta, jota se on harjoittanut. Ja Ilkassahan ne miehet ovat kulkeneet toimittajia puhuttamassa ja neuvomassa isänmaallisuuden tiellä. Mutta kukahan se onkaan siellä Ilkan puolelle sanonut: Minä se olen, joka Suomen politiikan määrään! Kansanliike ei olekaan ollut mikään poliittinen, vaan isänmaallinen järjestö, siksi ei ole passannut olla mukana.

Tietäköön nyt Suomen kansa, että Ilkka on tämän kansanliikkeen vienyt perille — vastaanpanemalla, nalkuttelemalla ja asettumalla kannattamaan kaikkia, jotka kansanliikettä ovat vastustaneet. Ståhlbergoin suuren puheen se julkaisi oikein kuvitettuna. Kristinuskon opetuksessa hangoittelevaa kouluhallitusta, joka myös näyttää ansioituvan kansanliikkeen tarkoitusperien vastustamisessa, on se ottanut puolustaakseen, levittänyt kaikkia hämäriä juttuja kansanliikkeestä j.n.e. Kylläpä sillä on kerrakseen ansioita, niitä oppositionin. Vielä kehuu eikä ymmärrä olla edes vaatimaton että suurtyön tehtyään vaikenisi. Kyllä kaikki Ilkan ansiot tietävät tarkasti. No, mitä sellaisessa lehdessä paljon hyvää taidetaan, kun pääkirjoituksessa lasketaan ne täitkin, jotka joskus on saanut ryssiltä. On siinäkin ansiota kerrakseen, ja voi olla tyytyväinen, kun edes jotain todellista löytää.

Mutta missä me olisimme, jos Ilkalla ja hra Leinosella olisi ollut nyörä. Sitä on vaikeata sanoa. Leinonen lupasi kommunisteille valistusta, mutta ei sitä Suomen Lukko ole taitanut tehdä paljon muuta kuin oman sääntöehdotuksensa. Eivät siitä kommunistit vaalenee. Eduskunnassa istuisivat kommunistit edelleenkin ja Kyösti Kallio levittelisi käsiään ja sanoisi: Eivät kommunistit minua tottele. Halituksen arvovalta laskisi laskemistaan ja missä se jo nyt olisi... Ilkka muistaa, että silloin, kun ne oman talon miehet yksin istuivat hallituksessa, silloin Ilkka pääkirjoituksessaan rukoili: Kunniaa hallitukselle ja maan eduskunnalle! Kommunistit vain nauraskelivat ja virnistelivät Ilkan ikkunan alla. Sitä se olisi edelleenkin. Sellaista se on, kun ei tehdä mitään. Kommunismi nousee, kun vain politikoidaan ja puolueetonta isänmaallista liikettä haluttaisiin ohjata puoluepamppujensa kädenviittausten mukaan.

Nyt on Ilkkakin havainnut, että on saatu jotain aikaan. Nyt alkaa Ilkalla olla paha omatunto. Nyt Ilkka koettaa itseään nostaa, muka oppositionin merkityksellä. Niinkuin ei hra Leinonen olisi voinut olla oppositiossa tässä kansanliikkeessä mukana olemalla. Mutta silloinhan ei olisi sopinut ryhtyä heti valtiollisten vaalien jälkeen lähettämään sanoja maakuntaan: Ei enään mitään vaaliliittoja muitten kanssa, ei kunnallisissa vaaleissa eikä muissa. Ei olisi sopinut hajoittaa porvarien yhteisrintamaa ja koettaa haalia kaloja omaan pussiinsa. Eikö Ilkka ala jo ymmärtää, että jotain sillä on ollut ja paljon vinossa viimeiset kuukaudet. Pyytämällä ei saanut kuin kahden kansalaiskokouksen kiitoslauseet, lukuunottamatta Laihiaa, jossa "ite minä" oli mukana kaiken järjestämässä. Ja nämä kaksi kiitoslausetta olivat paikasta, joista ei erittäin taikaa ole.

Nyt on Ilkalla paha omatunto. Se on sentään jotain sekin. On sekin parempi kuin ilman. Ilkka on kovanahkainen pala. Vielä monta kertaa saavat aktivistit käydä Ilkassa neuvomassa ennenkuin se uskoo, että tosi lopuksi tulee sillekin eteen.

Nuijamiesten johtajana oli Jaakko Ilkka. No niin, kaimana hänellä nyt on eräs lehti. Mutta onko sama henki? Kysyn vain. Jaakko Ilkka oli pohjalainen. Pohjalainen kyllä pitää Ilkan hengen kynänvarressakin. Vieras on aina vieras — — —.

Ilkkalainen.

AKTIVISTI

LEHTEMME TARKOITUS

Viime aikoina on paljon puhuttu Lapuan hengestä. Sillä nimellä on lähdetty nimittämään myös koko sitä maassa yhä enemmän yleistyvää henkeä, joka pyrkii kommunismin vastustamisessa tähänastisen passiivisuuden sijasta viimeinkin vaatimaan aktiivisuutta. Olemme panneet julkaisusarjallemme nimeksi "Aktivisti" sentähden, että se mielestämme osuvasti kuvailee sitä uutta, mitä alkanut liike haluaa maahamme levittää ja vireillä pitää. Me emme nimen Lapuan henkeen rinnastamalla suinkaan tarkoita, että tuolla nimellä osoitettu mieli olisi millään tavalla yksinomaan Lapualle ominaista tai että lapualaiset jotenkin haluaisivat alkaneesta liikkeestä erityistä mainetta. Jos tämän mielen haluaa jotenkin paikallistuttaa, niin olisi sitä nimitettävä Pohjanmaan hengeksi, sillä ainakin näissä maamme osissa on jo kauvan tunnettu surua ja katkeruutta siitä asiaintilasta, mihin vapautetussa isäimme maassa on vähän kerrassaan luisuttu. Pohjanmaan kansa ei voi tyynin mielin kulkea niiden hautakumpujen sivuitse, joissa lepää vapautemme kalliita lunnaita useissa niin runsaasti, että se monissa muissa maamme osissa on aavistamatonta, kun se näkee, että sen parhaimman veren hedelmää, vapautettua isänmaata, saa jotenkin vapaasti tahrata ja saastuttaa sillä mielellä ja rutolla, josta luulimme vapaussodan raskaina päivinä jo päässeemme. Että mielet Lapualla ensinnä syttyivät niin kovaan tuleen, että perintövihollisemme merkeillä pöyhistelevät kommunistit saivat tuntea, ettei pyhimpien asiain kanssa sallita leikitellä, johtuu monesta asianhaarasta. Meillä on se varmuus, että muualla Pohjanmaalla ja esim. Karjalassa olisi ryhdytty samanlaiseen toimenpiteeseen, jos olosuhteet olisivat olleet yhtä mieliä järkyttävät ja jos esim. vakavimman kansanaineksen uskonnollisia tunteita olisi niin verisesti loukattu, kuin kommunistit Lapualla jo edellisellä käynnillään niitä loukkasivat.

Meillä on täällä Pohjanmaalla tässä asiassa yhteinen mieli. Erinäisiä tapahtumia saatetaan arvioida eri tavoin, mutta siitä ei täällä hellitetä, että kommunismi on kukistettava ja jokaisen tietoisen kommunistin on saatava tuntea, ettei hänen paikkansa ole tässä maassa eikä sen yhteiskuntajärjestyksen pohjalla. Me näemme kommunismissa suurimman vaaran, mikä koskaan on maatamme ja elämäämme uhannut. Ne, jotka kuvittelevat toista, ja ajattelevat, että kommunismi on vain ohimenevä ilmiö, eivät huomaa maamme naapuruutta huuruisen suon reunalla eikä kansamme asumista siellä, missä on saatanan istuin.

Sitä, mitä viimeksi sanoimme, kommunismi on ennen kaikkia muuta. Se on hirvittävä vainon, vihan ja hävityksen henki, joka on vannoutunut raivaamaan pois kaiken sen, mille tähän asti on rakennettu. Sille ei ole mitään pyhää eikä kunnioitettavaa. Perhe-elämästä valtion viimeisiin huippuihin asti se on rienaavaa ja hävittävää. Me vihaamme tätä henkeä, ja me haluamme tätä vihaamme levittää niin pitkälle kuin kykenemme. Sitä täytyy vihata silloinkin, kun säälii niitä monia kansalaisiamme, jotka oikeasta ja vasemmasta mitään tietämättöminä ovat joutuneet tietoisten petturien pauloihin. Jos milloinkaan voidaan puhua pyhästä vihasta, niin se nimitys on tässä paikallaan, sillä tässä kehoitetaan kansalaisia vihaamaan alhaista ja inhoittavaa.

Me emme voi nähdä, että kommunistien annetaan jotakuinkin vapaasti harjoittaa rumaa peliänsä kansamme kalleimmilla elämänarvoilla. Se on ja pysyy kansan eduskuntalaitoksen häpeäpilkkuna, että lainsäätäjän pyhällä paikalla istuu niitä, jotka avoimesti ja lainkaan salaamatta ovat kaikkien lakiemme vihollisia. Se on pilkkaa kansan tärkeimmistä elämänarvoista. Se on korvapuusti kaikelle, mitä terve kansalaismieli saattaa pitää järkevänä ja sopivana. Meitä surettaa, että tätä yksinkertaisinta tosiasiaa ei kaikissa piireissä käsitetä, ja me tunnemme murhetta nähdessämme, että monissa piireissä ollaan taipuvaiset pitämään kommunismia samanlaisena yhteiskunnalle suvaittavana liikkeenä kuin muitakin valtiollisia puolueitamme. Tämmöinen katsantokanta on mielestämme sokeutta, jota ei voisi odottaa niiltä, jotka haluavat jotain yleisissä asioissamme vaikuttaa. Kommunismi nykyisessä venäläisessä muodossaan ei ole aate eikä puolue, vaan se on rutto ja se on pahojen ylivallan tavoittelua.

Tavallisten sanomalehtiemme palstat eivät ole aina sopivat ajatustemme ajamiselle ennenkaikkea sentähden, että onneton puolue-elämämme kevyesti tekee tällaisestakin asiasta puolueasian, sen tai tämän puolueen asian, ja siten saadaan mielet kylmenemään asialle, jonka on oltava yhteinen kaikille puolueille, jotka tahtovat maamme asioihin vaikuttaa sen nykyisen yhteiskuntajärjestyksen pohjalla. Me, jotka tähän tilapäisjulkaisuun kirjoitamme, emme tee sitä minkään puolueen laskuun — emme hyväksi

Mitä me odotamme?

Jokapäiväisiä ovat ne tiedot, jotka kertovat aina uusista ja entistään kamalammista näytelmistä, joita näytellään elämän todellisuudessa — eikä vain näyttämöillä — tuolla kommunistiemme ihannevaltakunnassa — Venäjällä. Raakoja kidutuksia, joukottaisia ihmisteurastuksia ja seurakunnittaisia kodistahäätöjä siellä yhtämittaa pannaan toimeen, jos vain uskaltaa olla uskonnollinen.

Ne, jotka ovat joutuneet entiseen aikaan kosketuksiin venäläisen väestön kanssa, muistavat hyvin, kuinka hartaita uskontonsa kunnioittajia venäläiset olivat. Vaikka he eivät osanneet juuri lukea, enempää kuin kirjoittaakaan, oli heidän sydämiinsä istutettu Jumalan pelko ja kunnioitus, joka on todellista uskontoa. Muistetaan, kuinka hartaasti ja unohtumattomasti he ristivätkään silmänsä jokaisessa heidän uskontonsa vaatimassa tilaisuudessa. Mutta kuinka on nyt heidän asiansa?

Kuten tiedämme, hallitsee nykyään tuota Venäjän harrasta kansaa eräs juutalainen, Stalin, rautaisella yksinvaltiudella. Juutalaisen synnynnäisen ahneutensa vuoksi hän haluaa saada rahaa taaksensa niin paljon kuin mahdollista, ja onkin siksi oppisuunnitelmansa laatimisessa ja toimeenpanossa ottanut lukuun sen, että kreikkalais-katolisella kirkolla on runsaasti omaisuutta, joka täytyy yhteisen omaisuuden nimellä saada omaan talteen. Ensin sokeita orjiaan tähän tapaan pitämillään esitelmillä opettamalla, on hän nyt hallitsijavaltansa nojalla määrännyt kaikki kirkkojen omaisuudet pyhäinkuvineen ja kirkonkelloineen kuuluvaksi valtiolle ja kirkot joko suljettavaksi tai kokonaan hävitettäväksi. Kaikki sellaiset henkilöt, jotka rohkenevat vastustaa tällaista menettelyä, joutuvat joko vankilaan, karkoitetuksi kotiseudultaan, tai parhaimmassa tapauksessa teloitettavaksi.

Asettumalla mielikuvituksellisesti itse noiden hartaitten venäläisten tilalle, tunnemme hyvin, miltä tuollainen kohtalo tuntuu. Samalla on muistettava, että tämän pakoittavan voiman takana on punaisella rusetilla koristettu kivääri verisine pistimineen.

Sanomalehdistä olemme myöskin lukeneet siitä, kuinka eräiden valtioiden kirkonmiehet ovat nousseet kapinaan tällaista vääryyttä vastaan. Mutta mitä ovat tehneet meidän maamme kirkonmiehet? Eivät sanottavasti mitään.

Meidän kirkonmiehemme eivät näy muistavan, että maamme on juuri tuon "ihanne-valtakunnan" rajanaapurina ja silmätikkuna. Meidän kirkonmiehillämme ei näytä olevan isänmaan, — oma ja lastensa vapaus ja tulevaisuus kyllin arvokas. Monet meidän kirkonmiehemme eivät näytä joutavan seuraamaan edes sitä röyhkeää pöyhkeilyä, jota maamme kommunistit — maassamme olevat Moskovan käskyläiset — näyttelevät eduskunnassammekin, puhumattakaan omissa kokouksissaan ja yleisillä työmailla esitettävästä röyhkeydestä. Monille meidän kirkonmiehillemme — samoinkuin valtiolliselle hoitokoneistollemmekin — näyttää palkan saanti olevan suuremmasta arvosta, kuin isänmaan ja kansan vapauden turvaaminen.

Eikö meidän arvoisat kirkkomiehet ja seurakuntain paimenet tiedä, että meidän kommunistimme ovat Moskovan Stalinin palvelijoita? Eivätkö he muista talvella 1918 maassamme tapahtuneita veljiensä kohtaloita? Eivätkö he muista, että nykyiset kommunistimme ovat juuri tuona 1918 talvena riehuneen punakaartin poikasia, jotka varmasti tulevat olemaan nyt etevämpiä työssään, kuin silloin, kun Stalinin oppi

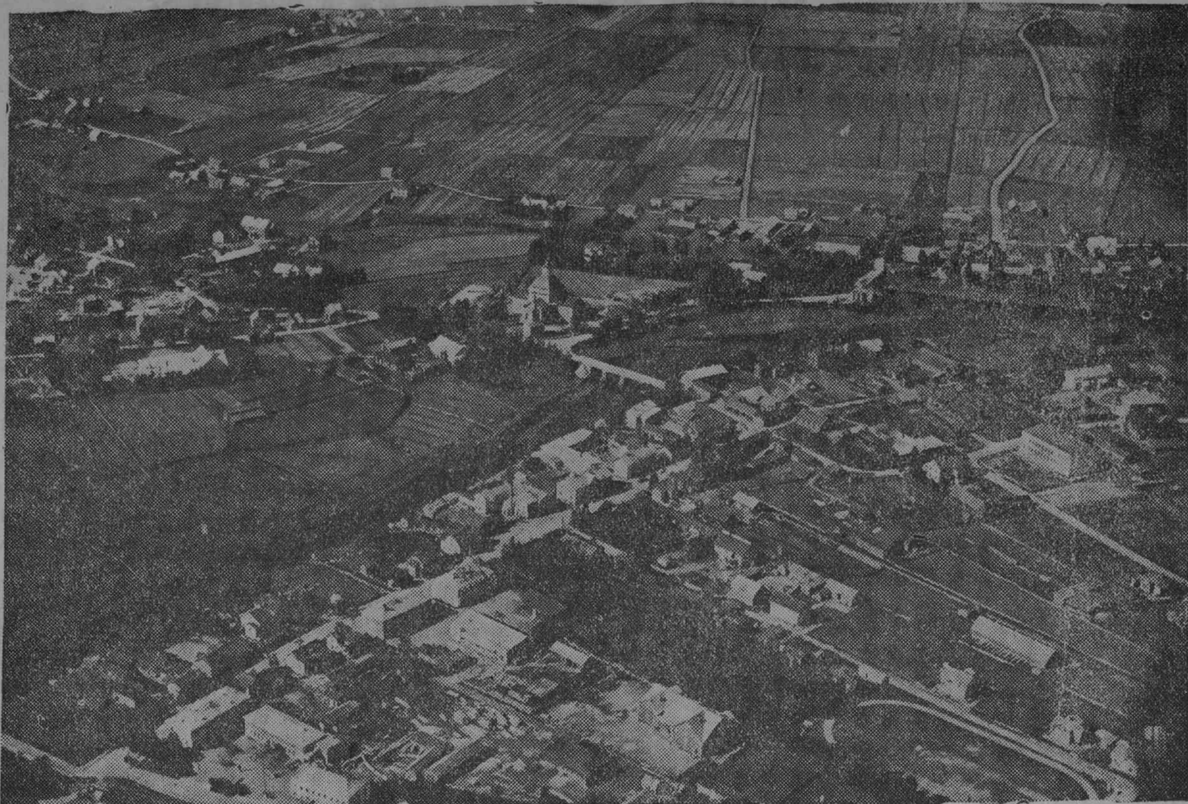
---

emmekä vahingoksi. Me arvostelemme kunkin puolueen tointa vain sen mukaan, mimmoista mieltä siinä osoitetaan vapautetun isänmaamme puhdistamisessa saastalta. Ja me pyydämme ja odotamme, että isänmaata rakastavat miehet ja naiset kaikissa yhteiskuntaamme säilyttävissä puolueryhmissä järjestäisivät keskinäiset asiansa jokapäiväisissä juoksevissa kysymyksissä niin, etteivät ne olisi esteenä siihen, että kommunistit karkoitetaan kaikkialta, missä ei heidän minkään järjen nimessä pitäisi saada olla.

Pohjanmaan kansa kääntyy kaikissa maakunnissa niiden puoleen, joilla on miehen mieli ja rinnoissa rakkautta tätä verin vapautettua maatamme kohtaan ja altista sydäntä vaikka kärsimään jotakin sitä varten, että tämä maa jäisi lapsillemme vapaana ja kauniimpana kuin me olemme sen saaneet.

Me toivomme paljon nuorisosta, joiden rinnoissa sykkii urhoollisten isien henki ja joiden mielet eivät ole niiden tuhansien etulaskelmien lumoissa, mikä on aikamme yhteinen kirous.

Lehtemme ei aja mitään muuta kuin sitä, että kommunismi on hävitettävä. Se on hävitettävä isiemme hautojen, lastemme onnen ja kansassa vielä olevan jumalanpelon nimessä. Pyydämme mukaamme syttyviä mieliä ja alttiita sydämiä. Omansa pyytäjät ja matalien laskelmien tekijät saavat jäädä syrjään, sillä heistä ei ole asiallemme hyötyä.

Kuuluisa paikkakunta: Lapua ylhäältä katsottuna.

ei ollut niin tunnettua kuin mitä se nykyään on? Eivätkö he muista punakaartin 12 vuotta sitten näyttämää esimerkkiä ystävällisyydestään ja huolenpidostaan eläimistä, kun he eräästäkin kirkosta tekivät lehmien ja hevosten yhteisen asunnon?

Eivätkö he näe niitä kumpuja kirkkojensa vierillä, joissa lepäävät ne tuhannet kansalaisemme, joiden veren hinnalla on maamme vapaus ja itsenäisyys ostettu? Eivätkö nämä kummut velvoita kirkonmiehiämmekin muistamaan, että vapautemme on liian kalliisti lunastettu, antaaksemme sen sovinnolla luisua käsistämme? Eikö koko kansamme tiedä, että nuo sadat kummut velvoittavat jokaista kansalaistamme henkeen ja vereen asti puolustamaan omien isiemme, poikiemme ja veljiemme verellä ostettua vapauttamme?

Mutta ei riitä yksistään se, että kirkonmiehemme ovat lyöneet laimin velvollisuutensa. Koko kansamme on sen tehnyt. Meidän kansamme on leikkinyt liian paljon tuon vaarallisen kyykäärmeen — kommunismin — kanssa. Meidän on muistettava, että 12 vuotta takaperin maassamme riehunut punakaarti oli vasta kapaloistaan päässyt kommunistin lapsi, joka ei nähnyt paljonkaan eteensä. Nyt on tämä lapsi kasvanut täysi-ikäiseksi ja osaa varmasti purra, jos vain annetaan se tilaisuus.

Tätä tilaisuutta he juuri odottavat ja sitä varten tekevät valmistuksiaan. Mutta meidän on ehdittävä ennen heitä! Meidän on ajoissa otettava kyykäärmeeltä myrkkyhampaat pois, sillä silloin on myöhäistä, jos se ehtii puremaan. Tässä työssä on jokaisen kristikuntamme kunniallisen jäsenen oltava mukana, sillä oma vapautemme, lastemme tulevaisuus ja kotien pyhyyden kunnia velvoittaa meitä siihen. Me emme saa enää olla sokeiden puoluepyyteiden orjia tässä suhteessa, vaan on jokaisen katkottava puolueiden laatimat kahleet ja täytettävä kansalaisvelvollisuus sellaisin keinoin, kuin tarvis vaatii. Täytyykö meidän jäädä laillisuuden nimessä odottamaan ristissä käsin sitä, että kommunistimme panevat Moskovasta saamansa määräykset meidän tappamisestamme täytäntöön? Ei! Totisesti ei!

Työhön ja toimeen jokainen Suomen kansalainen! Kyykäärme on tuhottava ennenkuin se ehtii myrkyttää. Tietäkäämme, että tämä työ on sellaista, jossa ei saa katsoa lainsäädäntömme saamattomuutta. Tuo saamattomuus on meidät vienyt jo äärimmäiselle rajalle, ja tästä on nyt tehtävä täyskäännös. Jokaisen suomalaisen kansalaisvelvollisuus vaatii jo puolustamaan kotien pyhyyttä ja oman olemassaolonsa turvallisuutta. Silloinkuin maamme kavaltajat uhkaavat julkisesti maatamme, ja kirkkojemme sekä mui-

MITÄ KOMMUNISMI ON?

Kirjoittanut kirkkoherra Matti Jaakkola.

Kommunismi ei ole pelkkää "viatonta haihattelua", kuten sosialidemokraattimme ovat monasti väittäneet. Se ei ole kumousliike, joka muka aivan itsestään häviää, sittenkun se on osottautunut käytännössä mahdottomaksi ajaa läpi. Tämä yhteiskunnallinen ja valtiollinen myrkytysilmiö vaatii ankaraa vastataistelua ja voimaperäisen valistustyön lisäksi mitä lujimpia pakkokeinoja lain laadinnan ja järjestysvallan taholta.

Ajattelemattomuutta tai asiantuntemattomuutta todistaa se usein kuultu väite, ettei kommunismivaaraa Suomessa muka tällä kertaa olisikaan, koska isänmaalliset piirit muka ovat tarpeeksi valveilla ja varuillaan suojeluskunnan, armeijan ja kansainliiton turvin. Päinvastoin vaara esiintyy uhkaavana sen takia, että kommunismi ei ole mikään tilapäinen, ja ainoastaan Suomeen tai muutamiin muihin maihin rajoittuva paikallinen ilmiö, vaan kansainvälinen, yli maapallon ulottuva kumousliike. Ja kommunismivaara kasvaa vielä suuremmaksi siitä syystä, että sen takana on juutalaista rahaa, oppia harjaantunutta taktiikkaa ja leppymätönsä vihaa.

Kommunismi ei pysty yhteiskunnallisia vikoja korjaamaan, eikä työläisten oloja parantamaan, ei meillä eikä muualla. Eikä kommunismi tahdo ollakaan mikään yhteiskunnallinen uudistusliike, vaan täydellinen yhteiskunnallinen hävitysliike. Sen tarkoitus on nykyisen järjestyksen täydellinen murskaaminen ja poispyyhkäiseminen maailmasta aseellisen, väkivaltaisen vallankumouksen avulla. Sitä todistaa muiden muassa seuraava takavarikoitu kommunistinen kapinakiihotuskiertokirje: "Toverit, olkaamme nyt miehiä . . . henki pois porvareilta . . . nyt ei rakenneta, nyt lyödään murskaksi . . . jos joku sanoo sitä epäinhimilliseksi teoksi, lyökää sellainen politikko kuoliaaksi . . . Kaikki lait nurin! . . . Hallitus, armeija ja meriväki alas! . . . Kirkot raunioiksi!"

Ja tässä toinen kommunistinen kiertokirje: "Kaikki keinot ovat luvallisia, kunhan vain ovat tehokkaita. Aatetta on käytettävä hävityskeinona: "Vapauden, veljeyden ja tasa-arvoisuuden" aatetta. Houkutelkaa kaikin keinoin kansan suosio puolellenne! Olkaa liikkeellä kadulla, syystä tai ilman, olkaa vain liikkeellä . . . Siinä on menestymisen salaisuus . . . Kansa liikkeelle yhteiseen peliin . . . ja hankkikaa marttyyrejä, tehkää uhreja — — —"

Kommunismi tahtoo hävittää kaiken yksityisomaisuuden ja tuhota kokonaan maailman porvariston Bucharin'in, venäläisen "kommunistisen ohjelman" mukaan. "Punainen Hirmu" 1. 11. 1918 kirjoittaa näin: "Tuhoaminen armotta — se on iskusana. Me hävitämme porvariston perin juurin. Älkää kysykö, mitä pahaa he ovat sanoneet tai tehneet neuvostohallitusta vastaan, vaan kysykää, mihin kansanluokkaan he kuuluvat, mitä sukuperää he ovat, minkälaisen kasvatuksen he ovat saaneet ja mikä on heidän toimensa."

Näiden periaatteiden mukaan on siis porvaristo Venäjällä "Tschekan" toimenpiteestä ammuttava.

Kommunistisen ohjelman mukaan on porvaristo täydellisesti riisuttava aseista ja työväenluokka yksin aseistettava. Parlamenttaarisen kansanvallan sijaan on asetettava neuvostovalta. Pankit, teollisuus, maanviljelys ja muut tuotantolähteet on otettava valtion haltuun, ja yksityiskauppa sekä yksityistalous yhteiskunnallistettava. Talollisten talot on otettava työväenjärjestöille. Ja asunnoita on jaettava valtion toimenpiteestä itse kullekin tarpeen mukaan.

On sanomattakin selvää, että kansanvallasta ja yksilön vapaudesta ei ole silloin enää jälkeäkään jälellä. Komeat iskusanat "vapaus, veljeys ja tasa-arvo" ovat silloin muuttuneet tuntemattomiksi käsitteiksi, kun valtio määrää työpaikat itse kullekin, pakottaa maanviljelijät viljelemään tiluksiaan valtion hyväksi ja pakkoluovuttaa bolshevikkisotilaitten avulla maanviljelijöiltä viimeisenkin viljan.

Kaikki lakkoilu on Neuvosto-Venäjällä vallan tuntematon käsite työmailla, koska lakkolainen katsotaan vastavallankumoukselliseksi ja ammutaan paikalla. Pietarin sähkölaitoksen työläiset yrittivät 4. 9. 1927 tehdä lakon; se loppui kuitenkin heti alkuunsa, kun sotaväki oli ampunut hengettömäksi 15 ja haavoittanut 30 työläistä.

Etelä-Venäjän metalliteollisuudessa on työpäivä 12-tuntinen ja vielä sittenkin vaaditaan palkatonta ylityötä yleisenä sääntönä, kuten Isvestija kirjoittaa. Sunnuntaistakin on Venäjällä tehty työpäivä ja kaikki kirkolliset juhlat poistettu, kuten tunnettua.

Orjuus, verilöylyt, nälkä, vilu ja taudit ovat olleet kommunistisen järjestelmän karvaat hedelmät Venäjällä. Eikä kukaan voi aavistaa, minkälaista suurromahdusta kohti Venäjä nyt kulkee, jos, kuten näyttää, noin kolmas osa tämän jättiläisvaltakunnan pelloista jää siemenen puutteessa tänä keväänä kylvämättä.

Kommunismi on saattanut Neuvosto-Venäjän niin huutavaan kurjuuteen, ja jumalallisen ja inhimillisen lain polkemisella sellaisen inhottavan ruokottomuuden tilaan, ettei sitä pysty mikään kynä kuvailemaan. Työläisten yhteisasunto- ja työpaikkaolot epäinhimillisine kurjuuksineen ja maakuoppineen, joissa tuhansien on pakko asua "ruumisarkun tilavuudessa", jopa viettää yönsä mukavuuslaitoksissakin, vajoissa ja kellareissa niinkuin silakat nelikoissa syöpäläisten keskellä, vailla juoma- ja pesuvettä, nälkiintyneinä ja tautisina — kaikki tämä on järkyttävää ja sydäntäsärkevää totuutta.

Työväensuojeluksesta ei pidetä mitään väliä työpaikoilla, joten tapaturmien luku lisääntyy lisääntymistään joka vuosi. "Trud" ilmoittaa numerossaan lokak. 30 p:ltä 1928 tapaturmien lukumäärän kohonneen yksin Uraalilla vuoden kuluessa lähes 40,000:nteen, puhumattakaan kaivostapaturmista. "Komsomolskaja Pravda", joka on kommunistisen nuorisoliiton virallinen lehti, kirjoitti 21. 12. 1929, että "työläisten asema on niin sietämätön, että he nääntyvät nälkään ja sytyttävät mieluummin teollisuuslaitokset tuleen kuin työskentelevät 5-vuotissuunnitelman toteuttamiseksi."

Bolshevikit levittävät myötäänsä ulkomaille valheellisia kaunomaalauksia Neuvosto-Venäjän oloista. He ylistävät m.m. "lepokotejansa", joissa kuitenkin potilaat todellisuudessa tekevät nälkälakkoja ruuan sietämättömän kehnouden takia. — Neuvostolan koulun ovat kunnollisten opettajien, oppikirjojen ja lämmittämisen puutteessa kaiken arvostelun alapuolella. — Moskovan ylioppilaat elävät liassa, ahtaudessa, kuhisevien syöpäläisten keskellä ja nukkuvat vaatteet päällä kylmissä asunnoissaan. Jo

---

den pyhien muistojemme kunnia ja pyhyys on loukattu, on myöskin kodin pyhyys uhattu. Tämä vaara on torjuttava niillä keinoilla, jotka käytettävissämme enää ovat.

H:ki vappuna 1930. A. S—o.

vuonna 1927 eli 70,000 ihmistä Moskovassa paljaan taivaan alla.

Yhteisasunnoissa on juoppouden ja siveellisyyden villitys kauhea, eikä ole asia paremmalla kannalla itse neuvostoherrojen omassakaan keskuudessa. Mitä ruokottomimpia skandaaleja tapahtuu valtakunnassa, jossa Jumala, hänen sanansa ja päivänsä on pantu viralta pois, ja omantunnon laki ja kaikki ihmisyys poljettu jalkojen alle. Omantunnonlain häviämisen mukana on hävinnyt myöskin kaikki ulkonainen kuri, tunnollisuus ja rehellisyys työnteossa. Työläiset myöhästyvät tahallaan työhön saapuessaan 15—30 minuutia, lähtevät päivälliselle 10—15 min. aikaisemmin ja palaavat ruokatunnilta takaisin taas myöhästyneinä, ja lähtevät kotiin ennen kuin työmaa suljetaan. Tupakoimiseen ja käymälässä käyntiin kulutetaan myös pari tuntia päivässä. Ei ole näin ollen ihme, että Venäjän teollisuustuotteet ovat maailman kalleimmat, vaikka työpalkat ovat maailman halvimmat.

Neuvosto-Venäjällä on ulkomaalaisten petolliseksi häikäisemiseksi olemassa työväenlaki, jonka mukaan jokaisella työttömällä pitäisi olla laillinen päiväraha; tämä työttömän päiväpalkka on kuitenkin vain paperille merkitty, mutta ei sitä vielä koskaan ole työttömälle maksettu. Trotski kirjoitti "Pravdassa" 17. 11. 27 työttömiä olleen 2,275,000 ja arveli lukumäärän pian nousevan kolmeen miljoonaan. Tsaarin aikana työttömyys oli Venäjällä melkein tuntematon käsite.

Pienviljelijä on saanut bolshevikkihallitukselta Venäjällä peltoa riittämiin asti, mutta ei pysty näitä peltojaan viljelemään hevosten, lehmien, peltokalujen ja rahan puutteessa. Korvaukseksi luovuttamistaan pelloista neuvostohallitus verottaa kuitenkin pienviljelijää yli 4 kertaa raskaammin kuin pikkukauppiasta ja yli 10 kertaa raskaammin kuin teollisuustyöläistä! Talonpojille asetetut pakkoverot, heidän vangitsemisensa elintarpeitten salaamisesta, heidän maanviljelyskapineensa, karjansa ja viljansa takavarikoinnit sekä viimeinen hallituksen epätoivoinen hätäkeino, nimittäin maanviljelyksen kollektivisoiminen — kaikki nämä kiristystoimenpiteet ovat tehneet neuvostohallituksen venäläiselle maanviljelijälle äärettömän vihatuksi. Venäjän entinen maaorjuus on naamioituna nyt palautettu takaisin!

Leipäkortit ovat olleet käytännössä Venäjällä jo $1^1/_2$ vuotta kaupungeissa ja teollisuuskeskuksissa, mutta annokset ovat nyt pienemmät kuin maailmansodan aikana. Työaika kuluu jonotukseen leipäpuodin edustalla. Maitoa ja voita saavat vain pienet lapset. Sokeria, ryynejä ja silliä jaetaan kortilla vain vähän. Silavaa ja ihraa ei ole ollenkaan jaettavana. Kommunismi näyttää kuljettavan Venäjää edeltäpäin arvaamattomia näytelmiä kohti.

Suomen kommunistit ovat venäläisen kommunismin myrkyttämiä ja huumaamia säälittäviä orjia ja tahdottomia kätyreitä yksinkertaisesta työmiehestä salaiseen agenttiin ja kansanedustajaan saakka. Moskovan keskuskomitea johtaa Suomen sotilaallista ja taloudellista vakoulua ja kouluuttaa salaisia kapinaorganisaattoreita ja kommunistiagentteja Suomen uuden kapinan varalle.

Kommunistien piirikomiteat harjoittavat maassamme salaista vallankumoustoimintaa ja paikalliskomiteat soluttavat työmaita. Suomen kommunistinen ammattijärjestö on kustantanut työläisille opintoretken Venäjälle, tuohon köyhälistön isänmaahan, jossa olot on näytetty heille valheellisessa kaunomaalatussa muodossa, ja jonka hyväksi suomalainen kommunisti säälittävässä sokeudessaan on vannonut uhraavansa henkensä ja verensä, jos tarvitaan.

Ammattijärjestö pakottaa entisiä vapaussotilaita häpeällisiin julkisiin anteeksipyyntöihin ja korkeitten sakkojen maksamiseen kommunistiselle puoluekassalle, jos tahtovat ammattijärjestön jäseneksi päästä. Viattomilta näyttävissä opintokerhoissa on nuorisoomme puhallettu kommunistista myrkkyä. Sotaväkeen lähteviä asevelvollisia on "valistettu" vallankumouksellisilla lähtökekkereillä. "Järjestönuorten liitto" on nuorten työläisten alokaskouluna kuvannut Neuvosto-Venäjän arvostelukyvyttömille nuorille taivaan valtakunnaksi suomalaisen kapitalistisen helvetin rinnalla. Suomen "Työläis- ja talonpoikaisnaiset" ovat päättäneet kuukausikokouksissaan, käsityöseuroissaan ja "äitien päiviä" korvaavilla "Naisten päivillä" juurruttaa kommunistista kumousaatetta nuorisoomme. Ammattijärjestö on perustanut ympäri maatamme "pienviljelijäin komiteoita" lietsoakseen tyytymättömyyttä ja kapinaa; onpa se saanut jo Suomen "Maa-, metsä- ja niittotyöläisten liitonkin" täysin kommunistiseksi. "Työväen Raittiusliiton" ja sen suurimman alaosaston, "Koiton", ovat kommunistit myös jo vallanneet, samoin kuin monet urheilujärjestötkin.

Suurimman vaaran maallemme tuottaa kuitenkin kommunismin täydellinen moraalittomuus ja uskonnottomuus. Juutalaisen Marx'in iskusana: "Uskonto on kansalle unijuomaa", on tullut kommunistienkin iskusanaksi. Venäjän kouluissa pakotetaan jo pienet lapset samassa tahdissa yhteen ääneen huutamaan: "Ei mitään Jumalaa enää lokakuun jälkeen." Nälkäisille lapsille annetaan leipäkortti sitten kun ovat ensin rukoilleet sitä Lenin'iltä, josta on tullut Neuvosto-Venäjän jumala. Kaikki uskonto ja kristillinen moraali on kommunismin mukaan juovuttavaa, nukuttavaa myrkkyä, jota vastaan on julistettava armoton sota. "Varasta sitä, mikä varastettua on!" "Kunnioita ainoastaan kommunistista isää!" "Tapa porvari!" "Muuta perhettä ei ole kuin kommunistipuolueen suuri perhe". "Lapsi kuuluu yhteiskunnalle, eikä vanhemmilleen." "Lasten on nähtävä porvariston telotustilaisuudet ja opittava iloitsemaan köyhälistön vihollisten kuolemasta." "Lasten ainoat vanhemmat ovat Lenin ja Stalin." "Miehen ja vaimon ainoat suhteet ovat sukupuoliset." Vieläkin kammottavampia iskulauseita on kommunistisessa opissa, mutta ne ovat sellaisia, että kynä on niistä mieluummin tällaisen lehden palstoilla häveten vaiti.

Se tyttö, työläinen, ylioppilas tai koululainen, joka tahtoo kommunistin kunnianimeä kantaa, on velvollinen alistumaan jokaisen miehen, naineen tai naimattoman, intohimojen uhriksi. Kalpeakasvoisia, kuoppaposkisia tyttöjä kulkee laumottain valtion järjestämiin sikiönlähdettämislaitoksiin tai valtion elokuvateattereihin, joissa naiset opetetaan tuhoamaan ihmiselämää jo ennen sen syntymistä. ("Pravda" 24. 3. 1925. "Krasnaja Gaseta" 10. 11. 1927).

Jo vuonna 1923 oli Venäjällä "Pravdan" mukaan 7 miljoonaa lasta ilman mitään hoitoa, nälkäisinä, rääsyt yllä, kuume ruumiissa, avonaiset haavat huulissa, pesemättöminä ja tuberkuloottisina. ("Pravda" N:o 51 1923 ja "Komsomolskaja Pravda" N:o 149 v. 1926).

Rosvoominen alaikäisten keskuudessa ja nuorison rikokset olivat jo vuoteen 1926 mennessä lisääntyneet 400 %, ja Pietarissa on nuorison rikollisuus 10 kertaa suurempi kuin ennen sotaa.

Taistelu tätä hirmuista vaaraa vastaan merkitsee kansallemme taistelua elämästä ja kuolemasta. Onko isänmaamme pelastuva tästä tuhosta ja perikadosta? Kommunismi on huolellisesti järjestäytynyt ja suurin piirtein katsoen yksimielinen maailmanvallankumousrintama. Onko meillä maassamme yksimielisesti järjestäytynyt isänmaalliskansallinen vastarintama? Meidät uhkaa juutalaisantikristillinen kommunismi paiskata alleen. Pystymmekö me kokomaan rivimme yksimieliseen kristillissiveelliseen vastarintamaan, pystymmekö torjumaan tuhon ja perikadon ja puhdistamaan maahamme jo levinneen saastan ja myrkyn? Siinä on päivän kysymys.

Julkilausuma

KANSA[I]

Kun mielet maakunnassamme ovat levottomat ja rauhallisimmatkin kyselevät, mikä ristiriitaisissa ajatuksissa on oikeata ja mikä väärää, tunnemme tarvetta ilmaista mielipiteenämme, että kommunismia, joka sekä valistustyössään että uhkauksissaan raa'an peittelemättömästi esiintyy lain, hyvien tapojen, jumalanpelon ja koko yhteiskunnan hävittäjänä, on pidettävä kansamme elämän nykyhetken suurimpana vaarana.

Kommunismi on julkinen vihollinen nykyiselle yhteiskuntaelämälle ja sille oikeusjärjestykselle, jolle olomme ja valtakuntamme ovat rakennetut. Se ei edes yritä salata sitä, että sen tarkoitusperänä on yhteiskuntamme väkivaltainen tuhoaminen. Siitä, mitä kommunistit puhuvat ja kirjoittavat julkisesti, voimme aavistaa, miten myrkyllistä on se valtio- ja yhteiskuntavihamielinen kylvö, jota liike harjoittaa salassa kaikista kehittymättömimmän ja arvostelukyvyttömän kansanaineksen keskuudessa.

Kommunismi on kaiken uskonnon vannoutunut vainooja. Se julkisesti pilkkaa ja häväisee sitä, mitä kansamme vakavamielinen aines pitää elämän perustuksena ja johtotähtenä. Se avoimesti levittää nuorisoon ja lapsiin pyhyyden pilkkaamisen henkeä ja suoranaisen ahdistelunkin kautta se jo meilläkin pakottaa liikkeen lähelle joutuneita eroamaan kaikista uskonnollisista yhteyksistä.

Kommunismissa on vainon ja terrorin henki kaikkia kohtaan, jotka eivät alistu tämän laittoman, isänmaattoman ja uskonnottoman liikkeen valtaan. Sellaiset ahdistetaan pois työmailta ja heidän elämänsä tehdään muutenkin sietämättömäksi.

Pohjanmaall[a]

Alahärmä: Juho Ekola, Antti Hilli, Antti Ekola, J. E. Härmänen, Vilho Mäki, Carl Castrén, Rex Strömberg, R. E. Söderlund, Toivo Kunnari, Nikolai Ekola, Johannes Isotalo, Antti Isotalo.

Alajärvi: A. F. Raunio, Th. E. Godenhjelm, F. A. Asplund, M. Kotkaniemi Reino Mäkelä, Matti Koskela, Eeli Saloranta, Urho Lillstrang, A. Saurio, Lilli Saurio, H. Mikkolanaho, Väinö Joensuu, Kalle Laitila, Oskari Helenius, Väinö Aalto, J. H. Aalto, Flora Aalto, Adiel Ojajärvi, Joeli Höri, Jaakko A. Lumme, Urho Niemi-Kynttäri, K. E. Haara, Kalle Berggren, Aarne Myllykangas.

Alavus: K. A. Schroderus, L. Malmgren, P. J. Huida, J. E. Suomela, C. J. Siljander, Svante Kurikka, K. N. Valamo, Arvi Rajala, Juho Hakomäki, H. Lampimäki, Heikki Pynttäri, A. Stenbacka.

Himanka: A. H. Kurikkala, Lennart Relander, Aapraham Jokela.

Ilmajoki: Juho Antila, O. E. Antila, A. O. Pietilä, Yrjö Ranto, Jaakko Ranto, Isakki Rintaranta, Isakki Oksala, Arvo Kataja, Mauno Koskenkorva, Paavo Koskenkorva, Ilmari Koskenkorva, Eero Latvarasku, Heimo Jääskeläinen, Lauri Västi, V. L. Renko, Ivari Hakoniemi, Arvo Hakoniemi, Yrjö Hakoniemi, Herman Pojanluoma, Antti Tapola, Juho Ala-Nikkola, Iisakki Lusa, Urho Raitila, Salomon Hakala, E. G. Svinhufvud, Mikko Kivistö, K. Lanne, Arvo Sihto, Kalle Uotila, Sameli Ranto, I. Koivisto, J. Kauppila, M. Nylén, I. Alaranta, Akseli Aura, Juho Laurosela, Frans Laurosela, Mauri Alanikkola, Yrjö Toukonen, Yrjö Luhtasela, Antti Lauronen, Hannes Rintanikkola, Arvo Haavisto, J. F. Mansikka, L. Perttula, Kalle Honkasalo, I. Nikkola, Eino Mansikka, Iisakki Hautala, Elis Möller, Juho Rinta-Nikkola, Yrjö Pirilä-Arola, J. Kuivas-Nikkola, Niilo Pirilä, Urho Honkasalo.

Isokyrö: J. Nieminen, E. Vainio, Klara Vainio, Viljo Knaapi, M. Perttilä, J. Vainio-Ulvinen, Aukusti Kauppi, K. H. Härmä, Masa R. Perttilä, L. Rauramo, K. A. Saunamäki, Lempi Saunamäki, Aune Heinonen, Matti Pispa, V. Ventä, J. A. Ollikkala, Iisakki Vaismaa, J. Piuhola, Kosti Rouru, Matti Koski, J. Annala, J. Kiltilä, Oskari Lammi, K. V. Lindström, K. J. Vaismaa, M. A. Hanhimäki, Eino Pukkinen, J. Paulin, M. Yli-Perttilä, Herman E. Annala, Matti Kujala, Viljo Rouru, Heikki Rouru, Juho Kultti, Iisakki Kultti, Jaakko Ulvinen, M. Malkamäki, Iisakki Penttala, M. Korpela, Sohvi Knaapi, Matti Blomqvist, Väinö Penttala, Lauri Vaismaa, Jussi Luoma, J. Kitinoja, Jaakko Keko, Juho Takala, Jalmari Keko, J. H. Antila, U. Kangas, A. Kara, Jussi Bengs, Niilo Verronen, Heikki Keko, Bruno Lehtonen, Tuomas Keko, J. E. Keko, T. Kauppila, Edv. Björkenheim, Lars Björkenheim.

Jalasjärvi: Iisakki Aho, S. Heimo, I. G. Heimo, S. Lehtinen, J. O. Lumiaho, E. J. Vanamo, Uno Taipale, Yrjö Vankka, K. Saari, Tuomas Kattilamäki, Aapeli Ritakasari, E. Tantarimäki, Juho J. Rajala, Iisakki Lehtimäki, J. Laitamäki, Jaakko Haapaniemi, Ernst Rintala, Matti Suomela, J. F. Kohtamäki, Yrjö Petäys, S. V. Tuisku, Herman Säntti, Iisakki Lammi, S. Tala, Juho Tala.

Jepua: R. von Essen.

Jurva: Juho Hautala, Sulo Tarkkanen, S. Ristiluoma, Y. Mylläri, Oskar Peura, Arvo Hiipakka, Juho G. Hahto, Toivo Östman, Asser Kankaanpää, Vesteri Kivikangas, Jaakko Hiipakka, Uuno J. Tarkkanen, M. Tainus, I. Nikkola, Rikhard Peura, Reino Hiipakka, J. Peltonen.

Kalajoki: Edvard Keskinen, Johannes Poukkula, J. L. Manninen, Heino Tavasti, Otto Gråsten, Valter Fabritius, Kalle Vanhala, Taavi Jaakkola, K. Miemois, A. F. Väinö Granlund, Heikki Ventelä, Jaakko Laitala, Lauri Harmaala, Urho A. Poukkula, Kustaa Saari, Arvi Metsovaara, Juho Kärje, Matti Peltola, Kalle Apuli.

Kannus: O. A. Hokkanen, Väinö Korri, Armas Kivestö, Alfred Keiski, Eino Hietala, Valfrid Ventonen.

Kauhajoki: K. O. Kortesmäki, Pietari Päivärinta, Urho Mattila, Vilho Nurmela, Jussi Rinne, Knut Nummikoski, Artturi Heikkilä, Juho Haapala, Yrjö Mattila, Matti Yrjänäinen, Aaro Vainio, Arvo Kulmala, Aleksi Korpi-Kyyny, J. K. Lapikisto, Eero Aijö, Edvard Suopakka, V. J. Kuja-Aro, Aaro Rummakko, Sulo Latva-Panula, D. I. Ikkelä, Lauri Luomakuutti, Matti Porkkala, J. V. Marttila, Jaakko Yli-Harja, A. Harja, Jaakko Honkaranta, I. Ala-Harja, E. H. Toivakka, Martti Toivakka, J. E. Harja, Leuto Ketomäki, Jussi Ala-Harja, Matti Soppi, Juho Turja, Otto Toivakka, Kalle Äijö, J. Luoma-Kuutti, J. V. Peltonen, S. N. Marttila, Eino Peltonen, Antero Haapanen, H. Makkonen, Manne Kokko, Toivo Suksi, T. V. Havunen, Eino Havunen, A. S. Ala-Panula, Iisakki Ala-Panula, Väinö Järvilehto, Yrjö Alanko, Yrjö Kuusio, Toivo Knuuttila, Viljo Vuorela, Anton Puronto, Kaarlo Jokinen, Lauri Reikko, Reino Järvilehto, Toivo Tolppa, Paavo Karhula, Oskari Valanne, A. Savunen, Lauri Noppari, Mikko Kujakokko, Erkki Panttila, Jaakko Uusi-Kokko, Sameli Jyränen, Armas Aaro Jyränen, K. Y. Antila, Emil Havusela, Paavo Aronen, Iisakki Salminen.

Kauhava: A. Kangas, Antti Pernaa, Jussi Pernaa, Yrjö Lassila, Olli Sarparanta, Ilmari Kivinen, Martti Rantanen, Anna Väyrynen, Eino Kujanpää, Paavo Rudanko, Ville Kosola, M. Källström, Märta Lauri, Signe Seikku, H. V. Orrenmaa, Ville Kujanpää.

Kokkola: Tuomas Pohjanpalo, Juhani Pohjanpalo, Matti Herlevi, Einar Cederberg, Hanna Lehtinen, Soini Pohjanpalo, Vihtori Särkijärvi, Bertel Mustonen, Eero Borg, F. A. Lampela, Aatu Valkama, Juho K. Heiskala, Mikko Vuori, Alfr. Porko, Alle Nyman, Vilho Viita, Lauri Savolainen, Mauno Seppänen, Herman

AISILLE!

Maakunnassamme on näiden asiain yhteydessä tapahtunut omankädenoikeuden teko, mutta me ymmärrämme sen vaikuttimet laillisuutta ja isänmaamme laillista rakentamista puolustaviksi. Ja me tunnustamme, että me kaikki, jotka jyrkästi tuomitsemme kommunismin sen kaikissa ilmenemismuodoissa, olemme kanssasyyllisiä, koska mielet eivät ole saaneet tyydytystä siitä, mistä rauhoittuminen olisi löydettävissä, lainsäädännön kehittämisestä puutteellisissa kohdissa. Me emme silti vastakaan aio vaieta, jos kommunismin annetaan jatkaa julkista toimintaansa, mutta me kehoitamme levottomia mieliä rauhoittumaan ja odottamaan, mitä tietä kansamme kulun tähänastinen johtaja, ihmeiden Jumala, meille osoittaa.

Koko Pohjanmaan kansa ei voi mennä vapaussodan sankaripatsaitten ohitse tuntematta murhetta ja häpeää siitä, että tässä kalliilla uhreilla vapautetussa maassa laillisuuden varjolla toimii rajojemme ulkopuolelta johdettu maanpetoksellinen liike, joka valmistaa uutta veristä kansalaissotaa. Maakuntamme kansa ei petä isänmaan asiaa. Se seisoo sen takana ja se puolustaa sitä hartain mielin veriin asti. Ja me tervehdimme samanmielisiä muissa maakunnissa.

Tulen ei saa antaa sammua. Parjauksenkaan ei saa sallia sitä tuhkaan tukahuttaa. Suomi elää ja sen poikien ja tytärten tuntoihin on vuodatettu uhrautuvan rakkauden mieli isänmaan onnen ja menestyksen puolesta.

Herää Suomen kansa, — herää työssä ja toimessa osoittamaan, että kommunismin tietoinen levittäjä on maanpetturi ja isänmaan vihollinen.

lappuna 1930.

lelo, Juho Komsi, Maine U. Liimatta, rert Pallas, Joel Välikangas, Väinö J. ltula, Adolf Oikemus, Matti Aittoniemi.

Kuortane: Eveliina Ala-Kulju, A. uoma, H. Alamäyry, J. Mikkilä, H. uha, V. Ala-Kulju, H. Mäki-Hallila, A. olle, A. Haavisto, J. Peltokangas, E. ari, M. Vainiotalo, Martta Hallila, A. Pärnänen, Hellin Koivisto, Oskari Rantanen, Elias Sysilampi, Lauri Kokkila, Viljo Kulju, J. A. Erkkilä, J. Viitasaari, L. Viitasaari, N. Keski-Kulju, M. sotalo, M. Heroja, Jalmari Rantanen, A. Niemi.

Kurikka: Konstantin Latvala, K. arpula, Aune A. Leivo, T. E. Yrttimaa, iljo Saari, Armas Saari, K. Ollila, P. Seppälä, Juho Kukkula, M. Rinta-Paavola, J. G. Ujainen.

Kristiina: Onni Porkka, J. H. Teirilä, Toivo K. Hiltula, J. Suomalainen, I. Ojander, F. L. Vihuri, John Spolander, V. Risku, J. E. Mäkelä, Otto Kyyni, uno Pulkkila, K. H. Jylli.

Kälviä: Hille Sipilä, Emil Miekkoja, Antti Hyyppä, Ilmari Hautala, Väinö Porkola, Jooseppi Porkola, Antti Asujamaa, E. R. Honkavaara, Y. A. Tuunala, Otto Tikanoja.

Laihia: Mikko Mäki-Kahra, Matti arkkanen, Eino B. Lehtinen, Elias Kola, E. E. Koivisto, Jaakko Mukari, Aaro aarimaa, Vilma Niininen, Vilho Niininen, atti Similä.

Lapua: E. Alajoki, K. R. Kares, J. Kuoppala, Heikki Jokilahti, Kustaa Lahdensuo, Juho Haapamäki, S. R. Rotkovius, Antti Pukkila, Yrjö Talosela, Allan Kalske, O. Vihantola, Olavi Kares, Lauri Rintala, Jalo Turja, A. Muittari, Vilfrid Antila, Jalo Alajoki, Väinö Lehtinen, A. V. Kuivasto. Severi Jokinen, G. Bäckström, Kauno Kangas,Jaakko Hissa, Väinö Kosola, Yrjö Vuorikoski, Vihtori Mattila, Herman Tiitinen, Frans Niskala, Oskari Lahdensuo, Santeri Lahdensuo, Verner Lahdensuo, Juho Setälä, Kustaa Ikola, **Isak Ulvinen, Juho Lehto, Ville** Ylihärsilä, S. Vuorjoki, Antti Hietakangas, J. Annala, Matti Nikula, Leo Berglund, J. Rautakorpi, Kustaa Tiitu, Kustaa Saari, Jaakko Muilu, Toivo Niemisalo, M. Holkko, Arvo Vaahtoniemi, Toivo Talvitie, Yrjö Ylitalo, E. A. Turja, Kustaa Jaskari.

Lappajärvi: Tiitu Murtoniemi, Vilho Lakia, Juho Hyytinen, Jaakko Olli, Lauri Laurin, Kalle Olli, Juho Nyyssölä, Niilo Nyyssölä, Matti Rantamäki, Juho Rantamäki, Otto Vallenius.

Lestijärvi: Yrjö Lappi, Juho Silvola, O. V. Kinnunen, J. A. Jussila.

Nurmo: Jaakko Peltola, Tuom. Peltola, Emil Maunula, Aug. Sorvari, Esa Jaskari, Esa Mannila, J. K. Hemminki, Isak Hemminki, Juho Hemminki, Aleksi Hemminki vanh., Aleksi Hemminki nuor., Esa Mannila, Aukusti Hautamäki, Kustaa Mäntymaa, Kustaa Kaunismäki, Iisakki Hemminki, Esa Jaskari, Mikko Korpela, Viljo Peltola, Jaakko Muilu, Sanni Mikkola, Matti Luukko, Kustaa Koskela, Ville Leppilahti, Jaakko Luukko, Jalmari Pelkola, Aukusti Yli-Jaskari.

Seinäjoki: R. Juurinen, E. G. Rustanius, Antti Hannula, Hugo Kaija, J. Hautanen, K. Siirilä, J. Hannula, Josua Lappi, Osk. Herttua, Kustaa Korkonen, S. Kortesmäki, Juho Jouppi, Lauri Jouppi, F. J. Latomäki, Israel Yritys, Emil Osk. Ojala, Julius Evald Sjöstedt, Veikko Punttala, Armas Antila, Alfr. Raine, P. A. Pohjola, Paavo Osola, Verner Ekman, Aarno Kari, Erkki Seppänen, Olof Söderman, Lauri Tolvanen, Armas Kalpa, V. Gröndahl, Lyyli Korkonen, V. Keinänen, V. Nygren, I. Turja, Ilmari Huhtala, Ernst Nikander, Niilo Hakola, Lauri Palletvuori, E. Hellman, Jalmari Ahto, Osc. Engström, Lempi ja Jussi Viitanen, V. Perttala, Toivo Haapamäki, Verner Korpikoski, S. R. ja V. Rekola, V. Ala-Prinkkilä, Ilmari Talvitie, Urho Nygren, Jussi Korpikoski, J. Luoma, J. Myllymäki, S. Rintala.

Sievi: Antti Somero, A. K. Melartin, Aug. Halonen, Joonas Huhtala, Lauri Haikola, Väinö Hannila, Toivo Närvänen, O. V. Alanne, J. Kauko, K. J. Puoliväli, L. Kiviluoto, J. A. Puska, Eliel Korhonen, Jaakko Korhonen,

Teuva: Vesteri Saksa, Jafet Suksi, Vilho Säntti, Paavo Suovaara, K. A. Teirilä, Eino Leinonen, Otto Syrén, A. Kohtala, K. Jutila, O. A. Palletvuori, S. E. Teirilä, Sameli Hakala, Edv. Lydén, J. A. Kenta, Herman Hakala, Lauri Penttilä, Sakari Filppula.

Vähäkyrö: Juho Jukkara, Tuomas Jussila, Juho Kesti, Jaakko Salmi, Saima Rekola, Vihtori Varpio.

Ylihärmä: Antti Ylisaari, Antti Hakala, Juho Järvi, Jaakko Vassi, Aukusti Kangas, K. Kujala, Juho Hella, Eino Pesonen, Iisakki Hakala, Iisakki Hakala vanh., Juho Viitasalo, Matti Hakala, Juho Yliluoma, Kustaa Keskikangas, Jussi Talkkari, Juho Puhto, J. E. Vassi, Matti Pajala.

Ylistaro: Arvi Malmivaara, Lennartti Närvi, Vihtori Kuusela, Jaska Loukola, Uno Remahl, Juho Multamäki

E. I. Hakala, Juho Koski, Aukusti Kärnä, Augusta Kahra, Hilma Heikkinen, Alli Maikkula, J. E. Perttu, Anni Ristiluoma, Sofia Harju, Justiina Malmi, Matti Sippola, Isak Aila, Jaakko Koski-Keltto, Isak Nortunen, Jaakko Setämäki, Juho Hauta-Pulkkinen, Matti Sippola, Matti Hööpakka, Juho Kuoppala, Jaakko Sippola, Juho Takala-Kitinoja, Jaakko Kuoppala, K. V. Isosaari, M. Heiska, Kustaa Koivusalo, Tuomas Rajamäki, Matti Saari, Leo Leivo, Jaakko Viertola, Juho Koskiniemi, Maiju Jokela, Juho Korpela, O. J. Saarenheimo, Saul Leino, Juho Hirvilammi, Maiju Pirilä, Mikko Kauppi, Aukusti Viitamäki, K. S. E. Leino, Mikko Saari, Oskari Aila, R. R. Rängman, J. E. Välimäki, Iisakki Raunio, Tuomas Rajamäki, Yrjö Nieminen, Jaakko Pouttu, Iisakki Välimäki, Jaakko Peltomäki, M. E. Malkamäki, J. Mäkynen, J. T. Jussila, J. A. Koskela, **Joosef Sippola, Samuel Latvala.**

Vihtori Varpio:

Kommunismilla ei ole elämisen oikeutta.

Määrätyillä porvarillisillakin tahoilla kommunismiin kohdistunutta myötätuntoa, joka ei tietenkään merkitse kommunismin raaimpien ilmenemismuotojen hyväksymistä, on ehkäpä aivan määrätyssä tarkoituksessa ryhdytty tukemaan silläkin, että muka kommunismi pelkkänä aatteellisena liikkeenä palautuu jonkinlaiselle "kristilliselle kommunistiselle käsitykselle" ja sitä tietä kansalaisoikeuksien oikeaan käyttöön, tai että kommunismi puhtaasti aatteellisena liikkeenä on sallituin, laillisin keinoin oikeutettu pyrkimään yhteiskunnalliseen vallankumoukseen. Näitä jo muka näkyvissä olevia päämääriä silmällä pitäen olisi kommunismi ohjattava oikeisiin uomiin. Kun tämä on saavutettu, ei kansalaistoiminnalla eikä valtiolla olisi enään mitään oikeutta ehkäistä kommunististakaan toimintaa.

Nykyisessä muodossa ilmenee todella kommunismi niin raa'an vihamielisesti kristinuskon vastaisena, ettei sitä tarvinne edes todistaa. Mutta kommunismin puhtaasti yhteiskunnalliset päämäärät olisi kristilliseltäkin taholta varteenotettavat ja koko liikettä siltä kannalta ymmärrettävä — niin kehoitetaan. Niin lyhytnäköisen väärä kuin tällainen käsitys onkin, on aikamme kristillinen pinnallisuus ja kristillisen tietämisen puutteellisuus omiansa välittämään hyväksymistä kommunistien yhteiskunnalliselle käsitykselle sellaisiinkin piireihin, joissa kommunismin kristinuskon vihollisuus ankarasti tuomitaan.

Kommunismilla ja kristinuskolla ei ole mitään yhteyttä. Kommunismi perustuu materialistiseen maailmankatsomukseen. Se ei tunne mitään korkeampaa kuin tämä ajallinen ja aistillinen. Ihmisen korkeimmaksi päämääräksi asetetaan ajallisen elämän nautinnot. Näitten saavuttamisen välttämättömänä edellytyksenä on tavara. Kaikille ihmisille tahdotaan antaa ajallisen elämän nautintoja yhtäpaljon, siis eri tavoin yksilöjen kesken jaettu omaisuus, yksityisomaisuus on poistettava, ja valtiovalta jakaa tavaraa samalla tavalla kaikkien kesken, josta on seurauksena, että elämän nautinto on kaikille samanlainen. Tämä periaate tietää sitä, että kommunistisessa yhteiskunnassa on yksilön vapaus tuntematon.

Kristillinen käsitys ei tunne mitään "kristillistä kommunismia". Päin vastoin asettuu raamattu yksityisomaisuuteen nähden sitä puolustavalle kannalle. Raamatussa ei tunneta kommunistien pakkoon perustuvaa yksityisomaisuudesta luopumista. Mikäli yksityisomaisuuden luopumista on, on se tapahtunut täysin **vapaaehtoisesti**, ja jatkuvasti alkuseurakunnan ajoista asti on ollut, ja on edelleenkin niitä, joista on pidettävä huolta. On turhaa myöskään etsiä kristillisestä käsityksestä tukea omaisuuden tasanjakamiselle. Ei koskaan raamatussa ole esiintynyt omaisuus yksinomaan yhteiskunnan hallussa olevana. Ja mikäli omaisuutta on kertynyt lahjoituksien kautta esim. seurakunnan haltuun, kuten alkukristillisessä Jerusalemin seurakunnassa oli asian laita, ei edes tätäkään vapaaehtoisuuden tietä lahjoitettua omaisuutta jaettu kaikille tasan, vaan lahjoitettiin sen mukaan kuin kukin tarvitsi. Omaisuus missään suhteessa ei ollut himon ja elämän päämäärän esineenä, tai että sillä voitiin hankkia nautintoja, vaan siksi, että omaisuutta voitiin käyttää kristillisen rakkauden palvelukseen. Tässä mielessä onkin ymmärrettävissä esim. Jerusalemin seurakunnan jäsenten rajaton anteliaisuus ja auttamisen ilo siellä, missä elämän välttämättömien tarpeitten puuttuminen oli erikoisen raskas.

Kommunismin liikevoimana on **viha**, kristinuskon on **rakkaus**. Kommunismi perustuu itsekkäisyyteen ja musertavaan pakkoon, kristinusko synnyttää rakkauden voimalla uusia ihmisiä. Kommunismi on yhteiskunnallinen liike, kristinusko taas ei ole maailmaan tullut minkäänlaista valmista yhteiskunnallista ohjelmaa tuomaan, vaan synnyttämään hyvää tahtoa ihmisten keskeiseen elämään. Kommunistien lauseeseen: "Kaikki, mikä on sinun, on yhtäläisesti oleva myöskin minun" vastaa kristinusko: "kaikki, mikä on minun, on myöskin sinun".

Kommunismi esiintyy kaikkialla maailmassa isänmaattomana, siis maanpetoksellisena ja esivallan vastaisena. Kristinusko opettaa rakastamaan isänmaata ja vaatii kuuliaisuutta esivaltaa kohtaan, joka on Jumalan palvelija. Kommunismi asettuu hallitusvaltaa vastaan, kristinusko sen taakse. Esivalta on siveellisen oikeusjärjestyksen ja valtiokurin hoitaja, joka pitää laittomuutta alallaan. Kommunismin esivalta-ihanne sisältää laittomuuden periaatteet. Se ei pidä arvossa ihmishenkeä, ei omaisuutta eikä avioliittoa, vaan asettaa laittomuuden lakiensa perustukseksi ja itse antaa laittomuudelle vallan. Kristinusko ei näe tässä kaikessa muuta kuin inhimillisen alhaisen luonnon valtaanpääsemistä. Siksi, ilmeni-

pä kommunismi missä muodossa tahansa, se on löytävä aina kristinuskon sitä vastustavalla rintamalla. Minkäänlaista yhtymäkohtaa kristinuskolla ja kommunismilla ei voi olla. Kristityt näkevätkin tietoisen kommunistin alemman maailmanvallan henkien välikappaleeksi, pimeyden ruhtinaan personoitumaksi ja siksi he taistelevat kommunisteja vastaan samalla tavalla kuin he taistelevat kaikkia pimeyden henkivaltoja vastaan.

Kommunistien asema maassamme olisi varmaan suojatumpi, jos he sattuisivat hylkäämään maanpetoksellisen toimintansa ja aseellisen kapinan nostamisen nykyistä yhteiskuntaa vastaan ja vain parlamenttaarista tietä, laillisin keinoin pyrkisivät yhteiskunnalliseen vallankumoukseensa. Jos Neuvosto-Venäjällä olot muuttuisivat jostakin syystä toisiksi ja kommunisteillemme epäedullisiksi, ja tämän kautta heidän ulkopuolelta saamansa avustus, tuki ja ohjaus loppuisivat, on hyvin luultavaa, että heidän olisi pakko palata ainakin siedettävämmin kansalaisoikeuksien oikeaan käyttöön ja samalla myös valtiovallan suhtautuminen heihin muuttuisi. Monelta taholta pidettäisiinkin silloin valtiovallan toimenpiteitä kommunismin hävittämiseksi väärinä ja tuomittavina. Ja nykyisen lainsäädännön mukaan tämä käsitys olisikin puolustettavissa. Mutta taas toisaalta ei puuttuisi niitäkään, jotka näkisivät kommunistien "lailliset pyrkimykset" pääasiallisimmin tarkoitettujen päämäärien valossa. Neuvosto-Venäjän olot ja teot osoittavat, millaiseksi muodostuu elämä, kommunistien sekä laillisten että laittomien keinojen avulla saavutettu päämäärä. Saavutettu päämäärä merkitsee kansakunnan alentumista, jopa kuolemaa sekä kaiken sen arvokkaan hävittämistä, joka vuossatojen arvokkaalla työllä, kärsimyksillä ja uhrauksilla on saavutettu. Neuvosto-Venäjän olot asettaisivat oletetustakin kommunistien "palaamisesta" huolimatta valtiovallalle velvollisuuksia, joita se ei ilman suurempia valtuuksia ja jyrkkiä otteita voi täyttää. Asioitten kulun jättäminen pääasiallisimmin vain valistustyön varaan ei takaa kommunismin voimakkkaimpien välikappaleitten tyytymättömyyden ja itsekkäisyyden poistumista. Itsekkäisyyden valtaa pitävät kurissa lain pelko ja hävittävät vain ne siveelliset voimat, joita ei valtiovallan käytettävissä olevilla keinoilla voida edes saavuttaa.

Aktivistin silmäkulmasta.

Terveisiä Pohjanmaalta!

Lehdissä näkyy kierrelleen huhu, että n.k. Lapuan henki olisi uusimmassa käymistilassa, sikäli, että juuri senniminen julkaisu alkaa ilmestyä. Tässä sitä nyt sitten alkuhätään on, vaikkakin tämä »henki» on ottanut nimen, joka sille — aktiivisena henkenä — paremmin sopii.

Kuten tästä numerosta näkyy, ei julkaisumme ole oikeastaan tavallinen aikakausijulkaisu, koska me jo paperilajin suhteen, ainakin aluksi, tyydymme n.k. sekundaan. Emmekähän me pohjalaiset muutenkaan tässä alkuhötäkässä saa lävitse sitä, mitä pitäisi, sillä mehän emme, kuten tiettyä, ole perehtyneet näihin »kirjapainoasioihin», niinkuin te niissä suurissa kaupungeissa, eikä niiden muutaman lapualaisen äskeinen pikkuinen opintomatka erääseen kirjapainotaloon sekään vielä suuresti kasvattanut tätä »asiantuntemusta». Sitä paitsi meillä on ollut äärettömän hirveä kiire saada edes jokusella artikkelilla ikäänkuin »kehys» tämän alkunumeron varsinaiselle sisällölle, joka on se kauan odotettu pohjalaisten julkilausuma. Sen merkeissä tässä näetsen liikkeelle lähdetään.

Kyllä meillä tähänkin numeroon oli luvassa jo moniahkoja mainioita kirjoituksia päivän tapahtumista ja mielialasta eri puolilta maata, mutta kun tämä numero painetaan, ovat ne vielä parhaillaan tänne päin matkalla — joten ne saavat sijansa seuraavissa tulemuksissamme.

Me pohjalaiset, tunnetusti syttyvinä, mutta silti myös oman vähän niinkuin hätäilymme tuntevina, voimme teiltä muilta, koko lapuanhenkiseltä aktiivikansalta, vaikka pyytää hissukseen »anteeksisuotakoon», että me nyt tällä kertaa emme vielä ilmesty tämän uljaampana, mutta — eihän sitä kukaan pienenä tiedä, kuinka lysti on suurena, s.o. ehkäpä tämäkin lapsi tästä varttuu, kunhan ensimäinenkin pommi ehtii lentää jonkun metrin verran.

Tätä meidän kaikkien isänmaanmiesten yhteistä aktiivista mielenilmaisua me voimme kaikin kuorossa ruveta kehittelemään, kun se nyt on täten vaatimattomasti pantu alulle meiltäkin päin. Me luomme siis teihin, kaikki isänmaanrakentajat, silmäkulmauksestamme sellaisen odottavan katseen, että te huomaisitte meidän pyytävän teitä mukahamme.

Jos ei täksi vapuksi kaiken enemmän tai vähemmän kemiallisesti puhtaan punaisuuden ilmiöitten vastapainoksi olisi ilmestynyt minkäänlaista valkoisen miehen vappujulistusta, niin olisi tämä kotoinen ilmapiirimme varmaankin kerrassaan köyhältä tuntuva. Sen vuoksi ja kun ja koska ja vaikka — kaikki erilaiset asianhaarat mukaanluettuina me olemme katsoneet välttämättömäksi, että mekin pääsemme vappuna »esiintymään». Eihän kai tässäkään maassa olla vielä niin pitkällä, ettei vappuna saisi myydä antikommunistista pikkujulkaisua.

Sitä ei nykyoloissa kukaan takaa, etteikö sellainenkin vappu kyllä vielä olisi odotettavissa, jos ei komento millään tavalla ala muuttua. Se komennon muuttuminen, se on juuri se meidän »me vaadimme» ja se kuuluu suomeksi: kommunismi on kukistettava, maksoi mitä maksoi!

Valkoisenaktiivisin vapputervehdyksin!

Activus.

Punapaitojen riisuminen Lapualla.

HIUKAN ESIRIPUN RAOTTAMISTA.

Joka luulee, että Lapualla viime marraskuun 23 ja 24 päivinä tapahtunut punaisten paitojen riisuminen kommunistinuorukaisten päältä olisi tapahtunut ilman edellä käyneitä, tällaiseen purkaukseen johtavia esinäytöksiä, erehtyy jossakin määrässä. Yleinen mielipide, niin isänmaallinen kuin se Lapualla onkin, ei sentään täälläkään olisi voinut noin vaan kädenkäänteessä muodostua kommunistien härnäämisyrityksiin nähden niin aktiiviseksi kuin se mainittuina päivinä todella muodostui.

Jo edellisenä syksynä sattui ensimäinen oireellinen tapaus. Pietarsaaren kommunistit olivat saapuneet Lapuan kirkonkylän työväentalolle vierailulle ja osa heistä oli mielenosoituksellisesti pukeutunut punaisiin puseroihin. Iltamatilaisuudessa heistä muutamat esiintyivät punaisissa puseroissa ja paikalla ollut poliisikonstaapeli Ojanen huomautti tällöin punapuseroisille, että heidän olisi paras riisua heti pois nuo härnäävät puserot, koska hän tiesi, että tuollainnen esiintyminen tulisi herättämään pahaa verta ja koska he kuitenkin "olisivat liika pikkuusia lapualaisille".

Punaiset puserot riisuttiinkin tällöin ilman sen enempää hälinää asianomaisten omasta toimesta. Mutta tieto tästä tapauksesta levisi kuitenkin yleiseen Lapualla ja kun sitten saatiin kuulla, että pietarsaarelaiset jälleen aikoivat tulla Lapualle komeilemaan punaisissa paidoissa, niin oli asemalle iltajunan saapuessa, jolloin pietarsaarelaisten kommunistien piti astua alas junasta, kerääntynyt runsaasti paikkakunnan miehiä, jotka tekivät tiettäväksi, että punapaitojen olisi terveellisintä jatkaa matkaa Lapuan sivu ja nostettiinpa muutamia takaisin junaankin. Näin joutui suuri osa lapualaisten mielestä vähemmän tervetulleista vieraista matkustamaan Ruhan pysäkille, josta he sitten jalkaisin rataa myöten lähtivät takaisin Lapualle päin. Heitä vastaan lienee kuitenkin mennyt joukko miehiä, jotka paluuttivat heidät jälleen Lapualta poispäin.

Ettei pietarsaarelaisten ja muiden Pohjanmaan kommunistien into päästä Lapualle esiintymään punaisissa paidoissa ja neuvostokokardeissa, näistä mielenilmauksista kuitenkaan lannistunut, johtunee siitä, että tällaisen urhotyön tekijäjoukolle oli luvassa huomattava rahallinen korvaus. Lapualla julkisena liikkuneen huhun mukaan oli Moskovasta myönnetty kokonaista 400,000 markkaa Lapuan valistamiseksi ja tähän luonnollisesti kuului mahdollisimman härnäävä ja röyhkeä esiintyminen itse "mustimman taantumuksen pääpaikassa" Lapualla.

Punapaitajupakka oli näinollen jo pitemmän aikaa ollut Lapualla päiväjärjestyksessä ja kun sitten Vaasan kommunistinuorukaiset ilmoittivat toimeenpanevansa Lapuan kirkonkylän työväentalolla "haastejuhlat" alussa mainittuina päivinä, niin silloin alkoi lapualaisille selvitä, että nyt on käsissä ratkaiseva koitos siitä "kuka sitä Rekolaa asuu", kommunistnuorukaiset vai lapualaisetko itse ovat isäntinä Lapualla.

Lauantai-iltana, iltajunan saapuessa siinä kello 21 ajoissa pohjoisesta oli asemaseudulle kerääntynyt suuria väkijoukkoja, seuraamaan punapaitojen kerääntymistä työväentalolle. Kun Vaasan "opintoyhdistysläiset" saapuivat autolla työväentalon läheisyyteen ja lähtivät autosta kävelemään talolle, niin oli heitä tällöin väkijoukkojen taholta tyrkitty ja lyötykin. Samoihin aikoihin oli iltamassa esitetty erikoisen räikeitä kiihoituspuheita, joiden johdosta paikalla ollut poliisikonstaapeli Laakso lähti noutamaan nimismiestä, joka oli asemalla. Ennenkuin nimismies Nyman ja poliisi Laakso saapuivat paikalle, oli joukko miehiä rynnännyt sisälle työväentaloon ja alkanut riisua pois punaisia paitoja ja puseroita kommunistinuorukaisten yltä. Tästä tietysti aiheutui aikamoinen sekasorto ja mellakka, minkävuoksi nimismies Nyman julisti juhlat keskeytetyksi ja kehoitti yleisöä poistumaan paikalta. Osa noudattikin kehoitusta, mutta osa, erittäinkin vaasalaiset kommunistit eivät sanoneet uskaltavansa lähteä talolta minnekään, minkä vuoksi nimismies oli määrännyt paikalla olleita poliiseja saattamaan heitä majapaikkoihinsa. "Työn Äänen" toimittaja Äikiä, joka oli asemalla sattuneiden kahakkain johdosta saatettu poliisikamarille, oli täältä lähtenyt poliisi Laakson seurassa, mutta välillä oli Äikiää alkanut peloittaa ja hän oli pyörtänyt takaisin poliisikamarille. Täältä saatettiin hänet lopuksi majataloon yöksi.

Kun iltajuna etelästä päin lauantai-iltana tuli Lapuan asemalle, oli siinä tulossa myös joukko "opintoyhdistysläisiä". Väkijoukko asemalla tuuppi heitä kumminkin takaisin vaunuun sanoen: "Ei tänne! Menkää Kauhavalle!" Iltamien tultua hajoitetuksi oli väkijoukkoja vielä liikkeellä puoleen yöhön saakka ja siellä täällä kylässä sattui pieniä kahakoita. M.m. oli eräs kommunisti juossut työväentalolta ylikäytävälle huutaen hätäisesti että: "täällä tapetaan!" Ylikäytävällä oli sattunut silloin juuri seisomaan muuan Ruhan kylän mies, joka oli vastannut kommunistille: "ei täällä tapeta, mutta lyödään täällä", minkä "komsomolikin" sai heti verekseltä elävästi tuntea.

Sunnuntaipäivänä "haastejuhlat" sitten jatkuivat edellisen päivän tyyliin. Kiihoituspuheita pidettiin, joukkolauluja ja runoja esitettiin, sisällöltään senlaatuisia, ettei Nurmon poliisi Korpela sanonut milloinkaan ennen sellaista törkeyttä kuulleensa. Mutta työväentalon ulkopuolelle oli myöskin kerääntynyt kaksinverroin sankemmat joukot lapualaisia, joiden joukossa oli runsaasti körttiläisiä, niinkuin Lapuan työväenyhdistyksen puheenjohtaja Elias Tervasmäki on poliisitutkinnossa kertonut. Sama näytelmä toistui nyt kuin edellisenäkin iltana. Suuri miesjoukko tunkeutui iltamataloon sisälle ja huusi, että: "punaiset paidat pois" ja jotta asia sujuisi rivakammin, omasta puolestaan auttoi tehokkaasti tätä kovin kannatettavaa ja suotavaa riisuuntumishommaa. Siinä lienee joitakuita kovakorvaisia ja hitureita hiukan kovisteltu, mutta mitään varsinaista pahoinpitelyä ei liene sattunut. Paikalla ollut ylikonstaapeli Nikula julisti velvollisuutensa mukaisesti iltamat keskeytetyksi ja kehoitti yleisöä poistumaan rauhallisesti. Touhakan aikana olivat jotkut pikkupojat heitelleet iltamasaliin haisupommeja, joista levisi pahaa hajua. Tästä saivat sisälle tulleet lapualaiset aiheen huomauttaa, että: "Niinhän täällä ollaan kuin Moskovassa ainakin".

Kahakan aikana oli vaasalaisten auto tavalla taikka toisella joutunut käyttökelvottomaksi ja kun ei sitä saatu käyntiin, niin lykättiin se miesvoimin läheisen autopajan pihaan. Tämä oli poikasille kovasti mukavaa hommaa. Luvattiin lykätä auto aina Moskovaan saakka, jos maksetaan rupla tunnilta, uhattiin lakkoilla j.n.e.

Ylimalkaan olivat kommunistit aivan hissukseen ja ottivat ilman mukinaa vastaan sen mitä saivat. Työväentalon parvekkeelta oli kuitenkin eräs miekkonen ampunut sa-

Aktivistin seuraava numero

ilmestyy viimeistään parin viikon kuluttua. Se tulee olemaan paljon runsassisältöisempi ja vaihtelevampi kuin tämä ensimäinen, kaikessa kiireessä kyhätty näytenumero. Toiseen numeroon ovat nyt jo luvanneet avustuksia m.m. seuraavat henkilöt: johtaja Martti Pihkala Helsingistä, tehtailija Rafael Haarla Tampereelta, pastori Korpijaakko Kainuusta, maanviljelijä Vihtori Herttua Ylistarosta, pankinjohtaja Iivari Koivisto Ilmajoelta, kirkkoherra H. Sipilä Kälviältä sekä alustavasti monet muut huomattavat kansalaiset. "Aktivisti" ottaa kiitollisuudella vastaan sille lähetettyjä avustuksia, ja pyydetään ne lähettämään toimitukseemme osoitteella: Lapua, "Aktivistin" toimitus.

Julkaisuamme levittämään otetaan innokkaita asiamiehiä kautta maan. Kirjoittakaa heti, jo tänään, konttoriimme Lapualle ja pyytäkää asiamiesohjeita. Tilauksia sopii jo tänään ottaa vastaan. Julkaisu maksaa vuoden loppuun 30 mk.

Aktiiviset isänmaanystävät, aktiiviseen toimintaan "Aktivistin" puolesta! Kommunismi on kukistettava!

*

Suurin maallinen rakkautemme olkoon aina isänmaahamme kiinnitetty; suurin rikkautemme sen laillinen turva ja vapaus, ja suurin maallinen ilomme sen kaikinpuolinen onni ja menestys.

ELIAS LÖNNROT.

*

Niin kauan kuin kansassa on rakkautta historiaansa, muinaisaikaan, jonka se on elänyt, niin kauan on olemassa toivo sen tulevaisuudesta. Semmoinen rakkaus on syntyessään varma todistus kansan uudelleen valveutuvasta itsetajunnasta, samoin kuin sen pysyminen todistaa, että tämä tajunta ei ole kadonnut, että kansan henkiset voimat vielä eivät ole tyhjentyneet.

J. V. SNELLMAN.

*

Joka ei maan vaiheiden uudistuessa valppaasti, varmasti, rohkeasti ja alttiisti tee työtä koko maan kumoomattomaksi pystyssäpysymiseksi ja vaurastumiseksi, hän on vahingoksi ja onnettomuudeksi, hän on rikkaruoho, jonka leikkuumiehet ajallaan nyhtävät poltettavaksi, tai haaska, jolla kiljuvia petolintuja pyydetään. — — Herran käsi ei tue sitä kansaa, joka itse on valmis sortumaan.

A. I. ARVIDSSON.

liin, ketään tietysti tarkoittamatta. Samoin lienee lapualaisten joukosta joku ampunut tähän vastaukseksi.

Mutta pois lähtiessään Vaasan kommunistinuorukaiset lausuivat kauhistavan ja peloittavan uhkauksen: "Hyvästi nyt Lapua. Vielä me kerran tulemme — — — —!"

Saapas nähdä sitten kuinka tuossa käynee. Vieläkö sieltä Lapualle punaisissa paidoissa tullaan, vai joko uskotaan ,että meidän ja teidän välille on pantu pyykki, joka pysyy.

Rubicon.

Miten muualla suhtaudutaan

nykytapahtumiin.

Etelä-Pohjanmaalle, varsinkin Lapualle, saapui huhtikuun alkupuolella, kuuluisan Vaasantapahtuman jälkeisinä päivinä muualta Suomesta runsaasti sähkösanomia ja kirjeitä, jotka kuvastavat mielialaa maamme aktiivisen isänmaallisen väestön keskuudessa. Julkaisemme tässä niistä eräitä, sikäli kuin tila myöten antaa.

Sähkösanomia.

10. 4. Elimäeltä:

Maanviljelijä Vihtori Kosola, Lapua. Kunnioittavimmat tervehdyksemme teille ja rehdille eteläpohjalaisille tovereillenne!

Alla 30 nimeä.

•

10. 4. Reposaarelta.

Maanviljelijä Kosola, Lapua. Pyydän kauttanne onnitella maakuntanne miesten reipasta toimintaa kommunismin hävittämisessä.

Alla nimi.

•

10. 4. Viipurista.

Vihtori Kosola, valkoiset pohjalaiset, Lapua. Hyväksymme täydellisesti Vaasantekonne motiivit ja ymmärrämme hyvän tarkoituksenne. Yhdessä teidän kanssanne olemme valmiit vihaamaan kommunismia kaikissa sen ilmenemismuodoissa. Uskoen, että tekonne on hyödyksi määrämme päähän pyrkiessämme, ja luottaen tulevaisuuteen tervehdimme rehtiä pohjalaista luonnettanne.

Joukko vapaussodan rintamamiehiä Karjalasta.

•

10. 4. Hyvinkäältä.

Vihtori Kosola, Lapua. Hakkaa päälle pohjanpoika!

Alla nimet.

•

12. 4. Utista.

Vihtori Kosola, Lapua. Kunnioittavimmin tervehdin.

Alla nimi.

•

12. 4. Helsingistä.

Kosola, Lapua. Rauta on kuumana taottava!

Alla 4 nimeä.

•

13. 4. Hämeenlinnasta.

Maanviljelijä Kosola, Lapua. Kokoontuneina yhteiseen seurustelutilaisuuteen lähetämme Teille, Lapuan miehet, tervehdyksemme ja ilmoitamme hyväksyvämme tekonne motiivit.

Joukko Etelä-Hämeen rintamamiehiä.

•

13. 4. Loviisasta.

Vihtori Kosola, Lapua. Olemme jyrkästi ja yksimielisesti lapualaisliikkeen mukana ja Suomen lukon vartijoina.

Joukko entisiä 1918 rintamamiehiä.

•

13. 4. Tampereelta.

Lapuan rintamamiehet, Latvala, Lapua. Lapuan miehet, älkää antako tulen sammua!

Joukko Tampereen seudun rintamamiehiä.

•

14. 4. Kittilästä.

Suomen Lukon puheenjohtaja Vihtori Kosola, Lapua. Yhdymme täydellisesti Lapuan kansalaisten isänmaan parasta tarkoittavaan mielipiteeseen.

Joukko Kittilän kunnan kansalaisia.

•

17. 4. Nivalasta.

Maanviljelijä Kosola, valkoiset pohjalaiset, Lapua. Ymmärtäen tekonne vaikutteet yhdymme teihin kommunismin täydelliseksi hävittämiseksi Isänmaastamme.

Joukko isänmaallisia kansalaisia Nivalasta.

Kirjeitä.

Sama heillä on usko ja henki!

Alla 52 nimeä Lumijoelta, Iistä ja Oulujoelta.

Lopussa: Ylläolevat nimetkin osaltaan todistakoot, että Lapuan liikkeen takana on suuret kansanjoukot kautta Suomen. Maakuntain sydämet suurelta osalta sykkivät terveesti. Kunnioittavimmin: (Lähettäjän nimi).

•

Lapuan miehet.

Kannatamme teitä kaikessa kommunismia vastaan tähdätyssä toiminnassa. Viel' elää isäin henki, on Suomess' urhoja!

Joukko isänmaallisia nuoria miehiä Karjalasta.

•

Merikarvialta Suomen Lukon sikäläisen toimikunnan puolesta kirjoitetussa kirjeessä sanotaan lopuksi:

Tulemme tekemään parhaamme teidän hyväksenne teitä raskaasti painavan murheen aikana, jonka olemme päivälehdistä lukeneet.

Toimikunnan puolesta.
(nimi)

•

Tuntien eteläpohjalaisen veren kutsut yhdyn täydellisesti 3. 4. Lapualla pidetyn kansalaiskokouksen pääministerille lähettämään sähkösanomaan. Ja jos niin tarvis, astun yhteisvastuuseen seurauksista. Säilyköön E.-P. hegemonia, henkilökohtainen uhrautuvaisuus ja luja toiminnan mieli aina ja yhä edelleenkin E.-P. miesten ja naisten, nuorten ja vanhain mielissä!

Viitasaari, Suovanlahti.
(nimi)

•

Vaasan manööverin johdosta toivotan parhainta onnea. Eläköön Etelä-Pohjanmaan ja Ilmajoen Ilkan henki! Tervehtien

Kurkijoella 11. 4.
(nimi)

•

Turku, 10. 4.,

Pankinjohtaja Y. Nikula, Lapua. Kuten kai tiedätte, vietettiin täällä Turussa viime sunnuntaina maanpuolustuspäivää m.m. taistelunäytöksillä Porin Rykmentin ja Turun Sk:n välillä. Maastoon, jossa taistelunäytös suoritettiin, oli edellisenä yönä kylvetty toistatuhatta kommunistien julistusta. Jotta viha kommunismiin säilyisi ja vieläpä kasvaisikin Teissä siellä, lähetän tässä yhden k.o. julistuksen. Kirjapainon särkemisestä tehtiin välikysymys ja viranomaiset ryhtyivät tarmokkaisiin ja laajoihin toimenpiteisiin. Näiden julistusten levittämisen suhteen ei ole ryhdytty enempiin kuin että E. K. tutkii asiaa. Rinnastaen molemmat toimenpiteet voidaan asioista maassa tehdä erinäisiä johtopäätöksiä.
Hengessä mukana.

Entinen pohjalainen.

•

Kangasalalta kirjoitetaan 16. 4.
Lukemattomien kansalaisten nimessä Kangasalla, Tampereella y.m. rohkenen lähettää vaatimattoman tervehdyksen Suomen Lukolle ja rohkeille lapualaisille. Täydellisesti hyväksymme kaikki toimenpiteenne nyt ja tulevaisuudessa.

Alla nimi.

Minä lopetan rukoillen, että se voima, joka ohjaa kansojen kohtalot, antaisi sen päivän koittaa, jolloin kaikki Suomen pojat ovat ylpeitä siitä, että ovat isiensä lapsia.

M. A. CASTRÉN.

Kokkola 1930. Sanomalehti Oy. Kokkolan kirjapaino.